

JAZZ UP

Rama IX Art Museum Foundation

T023

1990

B-CAT-2-0118-1990
SOL-0197-07-1990
SOL-0198-07-1990
SOL-0199-08-1990

Rama IX Art Museum Foundation

CHIANG MAI

NATIONAL LIBRARY

BOONRUANGRIT ROAD

JULY 13-26, 1990

WHAAT KHIEH

GALLERY

HUEY KHEAW ROAD

JULY 14-27, 1990

BANGKOK

VISUAL DHAMMA

GALLERY

SUKHUMVIT 21 (ASOKE)

AUGUST 2-23, 1990

THAILAND

อาจารย์ทวีจิต พึ่งเกษมสมบูรณ์ และท่านผู้มีเกียรติ

ผมมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มาร่วมการแสดงผลงานและได้รับเกียรติเป็นประธานเปิดงานในวันนี้

ปัจจุบันอิทธิพลวัฒนธรรมตะวันตกนับวันจะมีบทบาทต่อวัฒนธรรมตะวันออกมากขึ้น โดยเฉพาะวัฒนธรรมของไทยเราเอง เช่นเดียวกันในทางศิลปะ จะเห็นการกล่าวขวัญและการแสดงผลงานศิลปะร่วมสมัย หนาหูหนาตากระชั้นขึ้น จากปรากฏการณ์นี้ บางส่วนได้แสดงออกถึงความวิตกกังวล ถึงความลึกกร่อนของความรู้สึกภายในของชาวตะวันออกและชาวไทย แต่หากจะมองในอีกแง่มุมหนึ่ง ความกังวลดังกล่าวอาจจะลดลงและกลายเป็นผลดีได้ หากวิเคราะห์ให้ลึกโดยอิงความเป็นจริง อันศิลปะวัฒนธรรมสองคำนี้จะแยกกันให้เด็ดขาดชัดเจนคงทำได้ยาก ทั้งสองสิ่งนี้มีชีวิตตายตัวย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและการเปลี่ยนแปลงของสังคม กล่าวอีกนัยหนึ่งต้องมีความเจริญงอกงาม การที่จะสร้างเสริมเติมเต็มต่อสิ่งที่เป็นวัฒนธรรมเดิมให้มีความเจริญงอกงามขึ้นได้ ก็ต้องมีสิ่งใหม่สิ่งแปลกเข้ามาประกอบเพิ่มเติม สิ่งแปลกสิ่งใหม่นี้ต้องไม่เป็นปฏิปักษ์กับสิ่งเดิม มิฉะนั้นก็เข้ากันไม่ได้ และสิ่งใหม่สิ่งแปลกจะต้องแทรกซึมเข้าไปในสิ่งเดิมทีละเล็กทีละน้อย การฝังเข้าไปในจิตใจนี้ ใหม่หรือแปลกมากไปรากฐานก็คลอนแคลนไม่มั่นคง แปลกหรือใหม่น้อยไปความเจริญก้าวหน้าก็เชื่องช้า จึงเห็นว่าความสำคัญอยู่ที่ความพอดี ซึ่งความรู้นี้ง่ายแต่ปฏิบัติยาก เพราะไม่ทราบว่าจะจุดแห่งความพอดีอยู่ตรงไหน นอกจากความเป็นบัณฑิตของผู้เป็นเจ้าของเช่นเดียวกับศิลปะ จะร่วมสมัยกันเพียงใดจึงยังยากอยู่ แต่สิ่งหนึ่งที่สำคัญคือ ศิลปินจะต้องมีรากฐานที่มั่นคงเกี่ยวกับศิลปะวัฒนธรรมของตนเองอย่างลึกซึ้งก่อนที่จะไปปรับของใหม่ของแปลกเข้ามา

ปัญหาอีกประการหนึ่งที่ใคร่หยิบยกมากล่าวไว้ในโอกาสนี้ด้วยคือการปิดตายคือทางแห่งความเสื่อม เช่นเดียวกันในงานศิลปะ เมื่อดำเนินมาถึงขั้นหนึ่งแล้วย่อมต้องมีการแสดงออก คือการแสดงผลงานนั่นเอง จะช่วยให้ได้รับการวิเคราะห์วิจารณ์ เพิ่มประสบการณ์ ซึ่งรวมแล้วผลที่ได้คือ ความก้าวหน้าในเชิงความคิดคำนึงให้ก้าวไกลยิ่งขึ้น

จึงขอแสดงความชื่นชมในการจัดแสดงผลงานของอาจารย์ทวีจิต พึ่งเกษมสมบูรณ์ ในครั้งนี้ หวังว่าคงเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่สามารถค้นพบสิ่งแปลกใหม่ และเกิดผลกระทบในทางสร้างสรรค์ต่อไปในอนาคต

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ตะวัน กังวานพงศ์

จิตรกรรมบนกระแสน้ำนิ่ง ของดนตรีแจ๊ส

ลิเห่

ดนตรีแจ๊สมีวิวัฒนาการในตัวเอง และยังคงแตกแขนงออกไปหลายแนวทาง เสียงของแจ๊สไม่มีขอบเขต เป็นงานแห่งอารมณ์อันต่างลีลาผสมผสานกันอย่างไร้ซึ่งมิติ เป็นเสียงที่กลั่นออกมาจากใจ เพื่อส่งรับให้ผู้เสพด้วยใจเช่นกัน

เสียงของแจ๊สต่างเปล่งออกมาจากผู้สร้าง ลอยล่องอย่างเป็นอิสระเสมือนการสร้างขึ้นมาจากเบื้องลำนึกของแต่ละศิลปิน และแน่นอน...เสียงนั้นคือเสียงประดับที่บอกกล่าวออกมาจากจิตสำนึก ความรู้สึก และจิตใจ ซึ่งเปล่งออกมาให้ผสมผสานจนเป็นหนึ่งเดียวในบรรยากาศของสมาธิจากผู้รับ เพื่อสร้างความกลมกลืนที่ต้องกลั่นกรองเรียบร้อยแล้วอยู่ในความคิดคำนึง แล้วจึงจะเปลี่ยนให้กลายเป็นน้ำเสียงแห่งความงามที่สอดรับกับเนื้อหาซึ่งศิลปินผู้สร้างกำลังสื่อสารออกมา แต่ทั้งหมดนั้นย่อมเป็นอิสระอันไร้ขอบเขตสำหรับผู้รับ ซึ่งย่อมมีสิทธิ์เก็บเอาไว้ได้อย่างเสรี

ลีลาของแจ๊สไม่ได้สลับซับซ้อนหรือยุ่งเหยิง ขณะเดียวกันก็ไม่ได้เรียบง่ายจนเป็นระนาบเดียวกัน แจ๊สเป็นรูปทรงที่มากด้วยสีสัน พร้อมจะเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา กระทั่งไม่สามารถจับต้องได้ด้วยสัมผัสหรือเพียงสายตาเท่านั้น แต่แจ๊สคือความคิดคำนึงอันไร้ขอบเขต ซึ่งต้องอาศัยเสียงกับภูมิปัญญาเข้าจับต้อง ความลื่นไหลแห่งเสียงที่เปล่งออกมาไม่ได้แตกต่างไปจากสีที่จิตรกรวาดผ่านลงบนแคนวาสหรือแม้กระทั่งกระดาษ

ทุกเสียงของแจ๊สมีความหมายที่ไปบรรจบกันตรงกึ่งกลางแห่งความรู้สึกกับเนื้อหา เช่นเดียวกับทุกสีที่บรรจบกันตรงกึ่งกลางไปในงานของจิตรกร สีเหล่านั้นต่างไปบรรจบกันตรงกึ่งกลางเดียวกัน

ศิลปะนามธรรมมีวิวัฒนาการในตัวเอง และยังคงแตกแขนงออกไปหลายแนวทางตามลีลาของจิตรกร เป็นงานศิลปะอันไร้ซึ่งรูปทรง ไร้ขอบเขต เป็นงานของอารมณ์อันต่างลีลาที่ผสมผสานกันอย่างไร้มิติ เป็นเรื่องของสีที่กรองออกมาจากใจบนความเจิดจ้ากับเนื้อหาแห่งธรรมชาติและสังคมที่ตกตะกอนจนกลายเป็นผลึกแล้วเท่านั้น จิตรกรหรือศิลปินแจ๊สจึงสามารถเปลี่ยนสิ่งนั้นออกมาเป็นงานได้อย่างลงตัว

และแน่นอน...งานที่ผ่านขั้นตอนแห่งความจริงใจย่อมเป็นงานศิลปะอันสวยงามหมดจด ไม่จำเป็นต้องทรงรูปรูปธรรมเอาไว้ อีกทั้งไม่จำเป็นต้อง

บอกย้ำให้ผู้รับอีกแล้ว เพราะงานชิ้นนั้นได้บอกทุกอย่างจากใจ จากจิตสำนึก จากอารมณ์ จากเนื้อหา จากความเป็นจริง และจากความภาคภูมิใจ

ดนตรีแจ๊สกับศิลปะนามธรรมมีลีลาเดียวกัน เพียงต่างกันตรงรูปแบบที่เสนอต่อสาธารณะชน

จึงเป็นเรื่องธรรมดา หากจิตรกรผู้รักเสียงแจ๊สจะทำงานออกมาในท่ามกลางบรรยากาศของแจ๊สอันอบอุ่นและโอบคลุ่มอยู่ในสตูดิโอ เพราะแนวทางของศิลปะทั้งสองประเภทต่างกลั่นกรองออกมาจากใจที่ผ่านการตกผลึกแล้วทั้งสิ้น หากจิตรกรหยิบเอาลีลาแห่งแจ๊สเข้ามาสอดแทรกหรือซึมซับอยู่ในสีเส้นกับเส้นสายอันไร้รูปทรง ผลกระทบที่เด่นชัดในผลงานจะเต็มไปด้วยจังหวะกับความเคลื่อนไหวอันเป็นอิสระ

จังหวะกับการเคลื่อนไหวในดนตรีแจ๊สคือหัวใจสำคัญ เช่นเดียวกับเป็นความสำคัญในศิลปะนามธรรม เพราะสองสิ่งนี้สอดประสานกันอยู่ในความสงบนิ่งและลึก เพื่อเสริมสร้างกระแสสัมผัสให้ผู้รับเข้าสู่ความเป็นจริงทางด้านเนื้อหาที่ศิลปินได้หยิบขึ้นมาบอกกล่าว เพียงผู้รับสามารถสอดความคิดของตัวเองเข้าไปตามลีลาแห่งจังหวะกับความเคลื่อนไหว ก็สามารถรับสื่อและสารในผลงานชิ้นนั้นได้เด่นชัดมากยิ่งขึ้น อีกทั้งสามารถกระจายกระแสแห่งความคิดของตัวเองออกไปได้กว้างไกลสู่นานตากาล

จิตรกรรมบนกระแสน้ำจากลำเหนืยกลงแจ๊สมีระดับบนเส้นทางของศิลปะเสมอมา และยังมีระดับต่อไปเรื่อย ๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ระหว่างดนตรีแจ๊สกับศิลปะนามธรรมไม่ใช่เป็นเส้นขนานที่หาจุดบรรจบไม่ได้ ตรงข้ามแจ๊สกับศิลปะนามธรรม ต่างโลดแล่นบนเส้นทางเดียวกัน เส้นทางอันไร้ซึ่งขอบเขต เส้นทางที่อบอุ่นไปด้วยสำนึกแห่งอารมณ์ซึ่งผสานรับกับเนื้อหา โดยมีทำนองของจังหวะกับความเคลื่อนไหวสอดประสานกันไปอย่างลงตัวและสวยงาม

เมื่อมองอย่างถึงที่สุดแล้ว ดนตรีแจ๊สไม่ได้ต่างไปจากศิลปะนามธรรมเลย หรือที่สุดของศิลปะทุกสาขาต่างก็เป็นหนึ่งเดียวอยู่ในครรลองอันแท้จริงแห่งจิตใจ ที่ต่างกันเพียงรูปแบบของการนำเสนอเท่านั้นเอง

คือความสดใสในสีเส้น

วิมลศรี ลัษณากุล

งานศิลปะที่หาคนเข้าใจไม่ได้ก็คงจะไม่ผิดอะไรกับงานเขียนที่ไม่มีคนหยิบขึ้นมาอ่าน และหากเป็นเช่นนั้นจริง ๆ แล้ว คุณค่าที่มีอยู่ในตัวงานก็คงจะลดน้อยถอยลงไปอย่างเสียายที่สุด

ด้วยเหตุที่ความรู้สึกเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ยาก และอธิบายได้ลำบาก การให้ความหมายกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดของใครคนหนึ่ง จึงอาจจะไม่ตรงกับความเข้าใจของอีกหลาย ๆ คนก็เป็นได้ ดังนั้นศิลปินจึงกลายเป็นชนกลุ่มน้อยที่ได้รับการกล่าวหาเสมอมาว่า “ทำอะไรก็ไม่รู้ ดูไม่เห็นรู้เรื่อง” เพราะภาพทั้งภาพมีแต่สีที่ป้ายเลอะ ๆ เทอะ ๆ จนมองไม่ออกว่าเป็นรูปอะไร แท้ที่จริงแล้วสีที่ป้ายเลอะ ๆ เทอะ ๆ เหล่านั้น ก็เปรียบเสมือนกับคำอุทานอันเป็นเสียงที่เปล่งออกมา ซึ่งถึงแม้จะไม่มีมีความหมายใด ๆ แต่ก็สามารถที่จะสื่อให้เราเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึกในขณะนั้นได้

ไทวิชิต พึ่งเกษมสมบูรณ์ เป็นศิลปินคนหนึ่งที่ทำให้ความสำคัญกับสิ่งที่เรียกว่าอารมณ์ความรู้สึก ยิ่งไปกว่าความหมาย จนอาจจะเรียกได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่า เขาคือศิลปินที่ทำงานในรูปแบบของ Abstract - Expressionism คนหนึ่งของเมืองไทย

Abstract ก็คืองานศิลปะในแบบที่เราได้ยินกันจนชินหูว่าศิลปะนามธรรม ส่วนความหมายที่แท้จริงของคำ ๆ นี้หมายถึง “..ศิลปะที่รับรู้และซาบซึ้งได้ตามเอกัตภาพ โดยไม่จำเป็นต้องเป็นอย่างเดียวกับความตั้งใจของผู้สร้างสรรค์...”* ในขณะที่ Expressionism “...คือศิลปะลัทธิหนึ่ง ที่สร้างสรรค์งานซึ่งแสดงออกอย่างรุนแรง ห้าวหาญ ไร้อารมณ์ และแสดงพลังรู้สึกของผู้สร้างงานอย่างเต็มที่...”* เมื่อนำมารวมกันจึงกลายเป็นการแสดงออกที่มีการผสมผสานระหว่างรูปทรงนามธรรมกับอารมณ์สะเทือนใจ ซึ่งศิลปะในรูปแบบดังกล่าวนี้เรื่องราวของภาพไม่ใช่สิ่งสำคัญ เพราะสิ่งที่ศิลปินต้องการจะสื่อสารไปสู่ผู้ชมไม่ใช่เนื้อหา แต่เป็นเรื่องของอารมณ์ความรู้สึกมากกว่าอย่างอื่น

เมื่อหลุดพ้นไปจากคำว่าเนื้อหาแล้ว ภาพทั้งภาพก็ดูเหมือนจะเป็นอิสระมากขึ้น ศิลปินสามารถใช้สีที่มีความรุนแรง สดใส ได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าภาพที่ออกมาจะผิดไปจากความเป็นจริงซึ่งขัดแย้งกับความคุ้นเคยของผู้ชม การจัดองค์ประกอบของภาพก็สามารถทำได้อย่างที่ใจนึก ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจึงได้รับการตอบสนองอย่างตรงไปตรงมา

เพราะรู้สึกอย่างไรก็ทำไปอย่างนั้น งานของเขาจึงปรากฏความสนุกสนาน อยู่ในลีลาของรอยแปรงที่แผ่อยู่ในจังหวะของเส้น ภาพบางภาพแม้จะดู นุ่มนวล แต่ก็มีคมเด่นชัดในเรื่องของสี ลีลา และจังหวะ อันเป็นสาระ สำคัญของงาน ในขณะที่ภาพบางภาพก็มีการใช้สีที่ตัดกันอย่างรุนแรง แต่ ก็สามารถที่จะอยู่ร่วมกันได้อย่างประสานสัมพันธ์ มีผลทำให้เกิดการขัดแย้ง กันอยู่ภายในส่วนรวม ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นแม้จะดูมากมาย แต่ก็ไม่มาก พอที่จะมาลบล้างความรื่นรมย์อันเกิดขึ้นจากการเลือกใช้สีของเขาได้

งานแต่ละชิ้นที่สร้างขึ้นเป็นการนำเอาความรู้สึกส่วนตัวออกมาใช้ทันที ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสี เส้น หรือการจัดองค์ประกอบของภาพ ภาพบาง ภาพอาจมีการเติมร่องรอยบางอย่างลงไปเพื่อให้เกิดเป็นลวดลายเมื่อรู้สึก ว่าจะทำให้งานดูดีขึ้น องค์ประกอบเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่มีอยู่เหล่านี้ มีส่วน ช่วยทำให้ผลงานของทิวจิตเต็มไปด้วยเสน่ห์ และทำให้สามารถเฝ้ามอง ดูได้อย่างไม่รู้เบื่อ

การไม่ยึดติดอยู่กับรูปทรงและความเหมือนจริง ทำให้งานของเขา เติบโตด้วยความคิดฝันอันบรรเจิดและเปี่ยมไปด้วยจินตนาการ งานของเขาเหมือนกับการทดลองนำเอาเสียงนั้นเสียงนี้ของเครื่องดนตรี ชนิดต่าง ๆ เข้ามาผสมผสานกันเป็นเพลง แต่เป็นบทเพลงที่เกิดขึ้นจาก การรวมตัวของเส้น ฟอรั่ม สี และของ element ต่าง ๆ ในงานศิลปะ ไม่ว่าจะเป็นการทดลองหาทางผสมผสานระหว่าง media ต่างชนิด อย่าง เช่นสีเมจิกกับสีน้ำ สีเทียนกับสีเมจิก สีอะคริลิกกับสีเทียน หรือแม้กระทั่งการ collage กับ การ drawing เพื่อให้สิ่งเหล่านี้ประสานกลมกลืน กันได้อย่างสนุกสนาน และมีจังหวะที่สดใสในการทำงานแต่ละชิ้นออกมา จึงต้องอาศัยทั้งสมาธิและความคิดสร้างสรรค์อย่างมาก

Jazz up เป็นหัวข้อของงานที่แยกความหมายออกได้เป็น 2 นัย ด้วยกัน ในความหมายแรก ๆ นี้เป็น Slang ที่มีความหมายว่า ทำให้สดใสขึ้น ทำให้สว่างขึ้น ทำให้เร้าเรงขึ้น ซึ่งการสร้างภาพที่มีสดใสก็ เป็นการ Jazz colors up! นั่นเอง ส่วนความหมายที่สองนั้นจะเป็นการ มองเข้าไปสู่เนื้อหา หรือสุภาษิต Jazz ซึ่งเป็นดนตรีแนวหนึ่งที่เกิดขึ้นใน สหรัฐอเมริกา Jazz ในลักษณะทางโครงสร้างของดนตรีจะเป็นการเล่น ทรัมเป็ต แซ็กซโฟน กลอง เบส กีตาร์ ฯลฯ อย่างมีอิสระ แต่ก็ยังคงยึดทำนอง

หลักของเพลงเอาไว้ และเป็นการรวมตัวของเสียงจากเครื่องดนตรีแต่ละ ชิ้นอย่างมีชีวิตชีวาอย่างประสานกลมกลืน หากจะเปรียบเทียบกับดนตรีกับ สีเส้นที่หลากหลาย งานศิลปะของทิวจิตก็คงจะเปรียบได้กับประเภทของ ดนตรีที่มีชื่อว่า Jazz นี้เอง ถึงแม้ว่างานบางชิ้นจะมีจังหวะที่หนักหน่วง ไปหน่อย เนื่องจากมีการใช้สีดำในปริมาณมาก แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมดจน กระทั่งทำให้รู้สึกอึดอัด น่ากลัวจนเกินไป เพราะสีดำที่เขาเลือกมาใช้ ก็ยังเป็นสีดำที่มีสีสันแทรกอยู่ในตัวเอง ซึ่งจะเป็นการช่วยดึงความมืดของ สีให้สว่างขึ้น แล้วสีเหล่านั้นก็จะพยายามประสานตัวเองให้กลายเป็นอัน หนึ่งอันเดียวกัน จนกระทั่งกลายเป็นงานทั้งชิ้นที่มีสีต่าง ๆ เข้ามาช่วยทำให้ สดใสยิ่งขึ้น ทำให้ตื่นเต้นขึ้น และมีจังหวะจะโคนที่เป็นแบบของเขาเอง

ในความพยายามที่จะหาสิ่งใหม่ ๆ ให้กับตัวเอง ทำให้เขามีโอกาส ได้พบกับอะไรบางอย่างที่ยังไม่เคยมีใครพบมาก่อน แต่แท้ที่จริงสิ่งนั้นก็ได้ แอบซ่อนอยู่แล้วภายในใจของเขานั่นเอง เป็นความจริงที่ว่าก้าวไปข้างหน้า แม้แต่เพียงก้าวเดียวก็ยังดีกว่าการหยุดนิ่งอยู่กับที่ แม้แต่ในงานศิลปะ การสร้างงานใหม่ ๆ ขึ้นมาก็คือช่วงหนึ่งหรือขั้นตอนหนึ่งของการพัฒนา รูปแบบของงานให้ดีขึ้นกว่าเดิม เปรียบได้กับการตามหาความหมายของ ชีวิตที่ต้องมีการทบทวน และแก้ไขปรับปรุงต่อไปเรื่อย ๆ เพื่อองค์ประกอบ ของชีวิตที่แปลกไปจากเดิม

"Art works are offers of perception"

Helen Michaelsen

June 1990

This statement by the artist Josef Albers can very well be applied to Thaiwijit Puangkasemsomboon's art works. It is the powerful element 'color' that attracts the viewer's attention at first, because color is declared the main means of expression in his visual creation.

Based on the theme 'Jazz up', Thaiwijit visualizes the chosen theme primarily by means of color and develops dynamic-moved abstractions of color. The dynamic, however, is material and not an end in itself, because it expresses an emotional state of mind. As the title of this exhibition already indicates there is a direct reference of these present art works to the characteristics of jazz music. In jazz there is a predetermined common structure or theme on which improvisation is based. In this Thaiwijit sees the similarity to real life, for the title 'Jazz up' moreover connotes the search of a way out and the revitalization of energy and life. Due to the theme and Thaiwijit's choice of mainly light and expressive color tones, associations of sound, dynamic and movement are inevitably evoked.

He always attends to that over the interest in the detail he does not lose side of the impression of the whole. The causal complexity between color and theme forms an integrated whole. If the viewer looks at Thaiwijit's paintings from close up, he would not know why there is red next to blue or green next to orange, and yet as soon as the viewer steps back the single whole will become visible. In its entirety lies the atmosphere and feeling that provide continuity. The individual color elements that form fluid and floating lines and overlapping plains are like partners in a conversation. They inspire and stimulate each other, interrupt and continue one another and provide outlines that can be perceived as confirmations or objections.

The swift change of color tones also involves the contrasting effects of the color circle. Next to the complimentary contrasts there especially are the tensions between light and dark color values as well as the contrast between warm and cold tones, which are made use of in a color-symphonic way. All this serves the gradation of movement, to which the powerful brush strokes also contribute that give evidence of intensity. The production of visualized intensity creates moments of tension and afterwards

their dissolvment. The viewer grasps the moments of solution, which follow the tension, with relaxation. Hereby Thaiwijit's sentiment for color harmony and a feeling for picture setting becomes apparent. Consequently the alignment of the composition's basic structure, which is divided into color rhythms, is harmony.

Thaiwijit is interested in the unknown which is reflected in the production process being an experimental thing. This leaves the needed room for improvisation. Without improvisation there is no movement, without movement there is no improvisation. For Thaiwijit improvisation means that the different elements find harmony through themselves, such as color, line and plain find their own meaning and improve themselves. This is the crucial moment when color and color dynamic provide more artistic freedom than the element 'form', since they are free of underlying symbolic meanings that may cause restrictions in terms of perceptive and emotional possibilities.

For Thaiwijit's style expressive and emotional criterias are most significant, which convey the message of vitality, originality and directness of his chosen theme. Therefore he fulfills the command that are stands and falls with liveliness. Only what is alive can and will change.

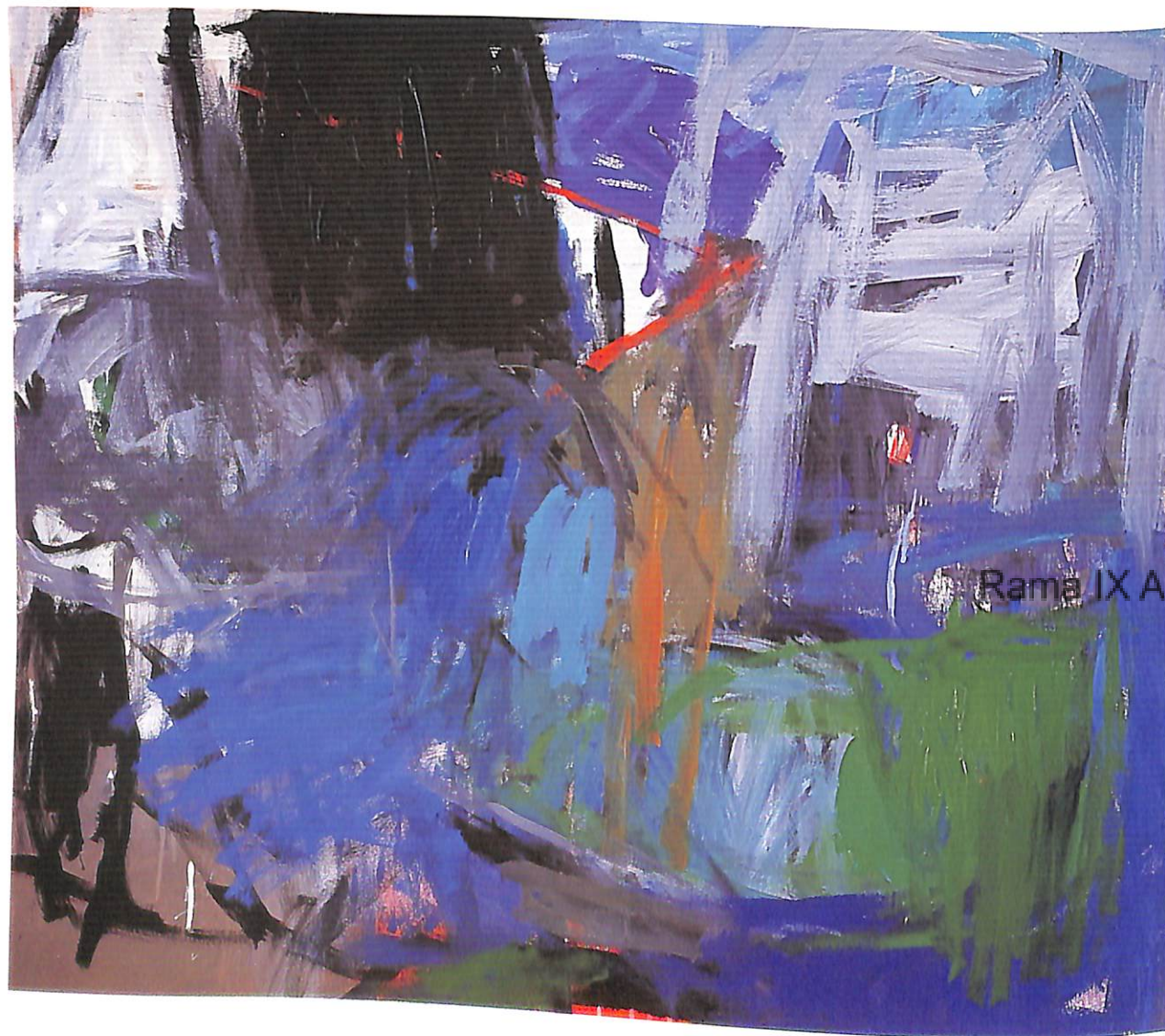
Rama IX Art Museum Foundation

WORKS OF ART
ผลงานศิลปกรรม

Rama IX Art Museum Foundation

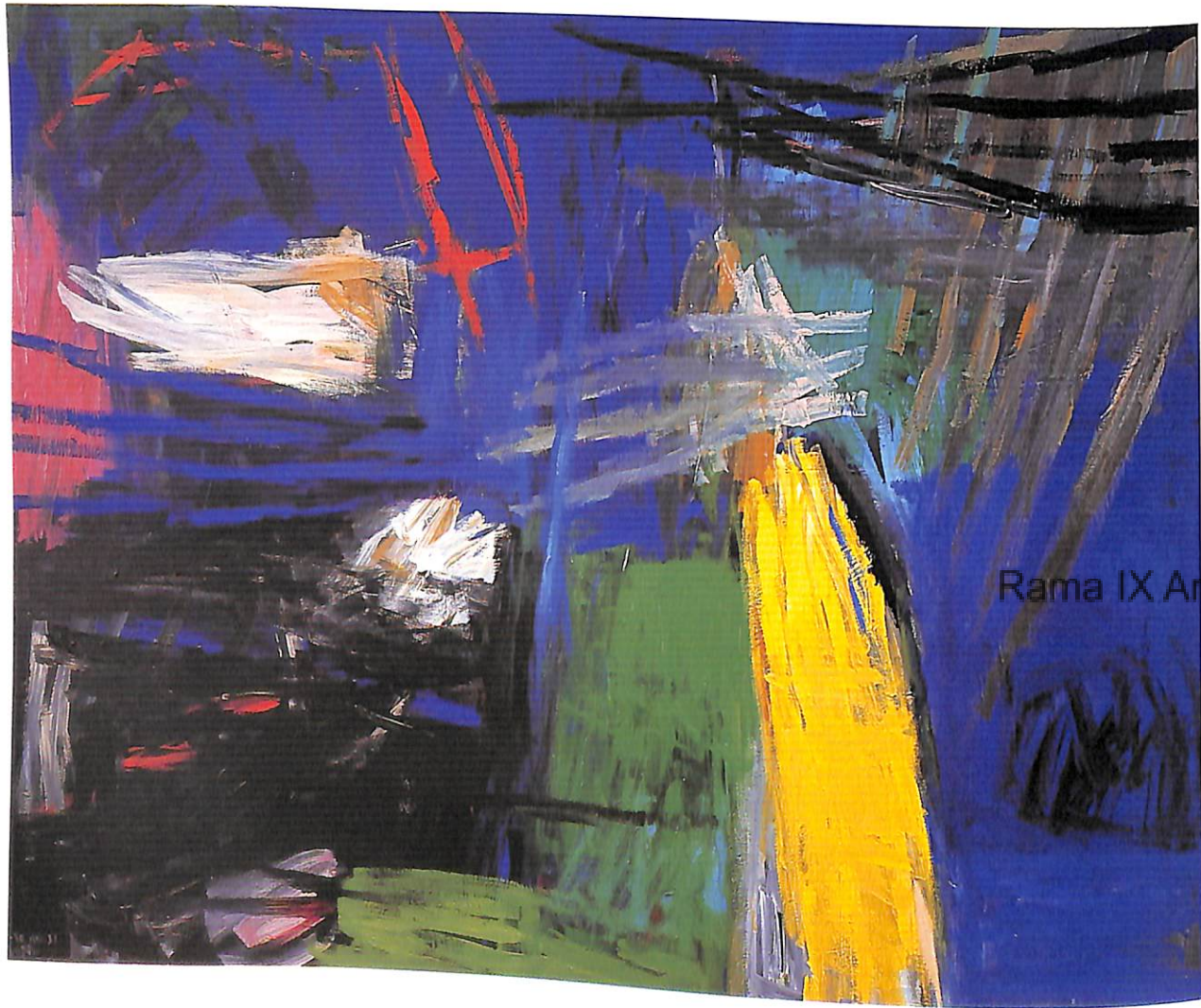
UNTITLED 95 X 110 CM ACRYLIC ON CANVAS

JAZZ IT UP 95 X 110 CM ACRYLIC ON CANVAS

JAZZ IT UP 95 X 110 CM ACRYLIC ON CANVAS

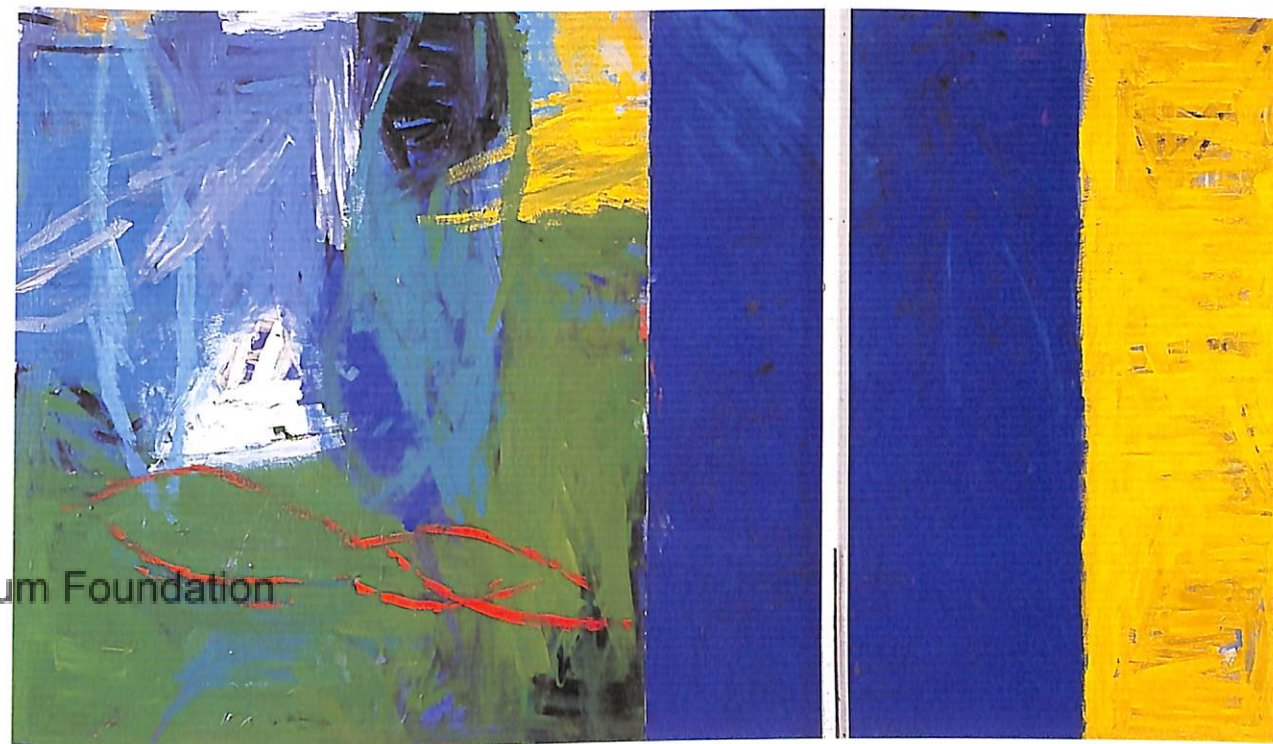
JAZZ IT UP/ 120 X 150 CM . ACRYLIC ON CANVAS

UNTITLED/ 110 X 125 CM . ACRYLIC ON CANVAS

JAZZ IT UP 110 X 125 CM ACRYLIC ON CANVAS

IN SEARCH OF A WAY OUT 95 X 220 CM ACRYLIC WOOD ON CANVAS